

האשה נקנית פרק ראשון קידושין כ"ט.

כ"ט.

עין משפט
נר מצוה

דש א מיי פון מהל עסקין הלי"ב:
 שה ב ג ד מיי פ"ב מהל ע"א הלכה ג:
 שו ה מיי פ"ו מהל ממרס הל"ו סגנו עשין קטו טושי"ע יו"ד סי' רמ עפי"ח:
 שז ו מיי פ"א ופ"ג מהל מילה הל"א סגנו עשין כח טושי"ע יו"ד סי' רס:
 שח ז מיי פ"א מהל צבורים הל"א סגנו עשין קמד טושי"ע יו"ד סי' רמ עפי"ח:
 שט ח מיי פ"א מהל מ"מ הל"א סגנו עשין יב טושי"ע יו"ד סי' רמ עפי"ח:
 ש"ט י מיי פ"א מהל מילה הל"א סגנו עשין כח טושי"ע יו"ד סי' רמ עפי"ח:
 ש"א ב טושי"ע סס כה"ג:
 ש"ב ל מיי פ"א מהל צבורים הל"ב סגנו עשין טו:
 ש"ג מ מיי שס טושי"ע סס עפי"ט:
 ש"ד נ מיי שס הל"א טושי"ע עפי"ב:
 ש"ה ס מיי שס הל"ב טושי"ע עפי"ג:
 ש"ו ז מיי שס הל"ג טושי"ע עפי"ד:
 ש"ז ח מיי שס הל"ד טושי"ע עפי"ה:
 ש"ח ט מיי שס הל"ה טושי"ע עפי"ו:
 ש"ט י מיי שס הל"ו טושי"ע עפי"ז:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מודה וכו' קרי ניה פסקה: (ב) תוס' ד"ה אלו וכו' כנסתים הדיבא דקא יתיב:

הנהגות מהר"ב

[א] תוס' ד"ה אלו כו' דקא יהיב דמי לתמי אפיו וכו' א"ן כו'. להגיד למחוק מלת א"ן ע"פ הסוגיא דגניין יעשה"ל ודיוק:

מוסף תוספות

א. אפילו לא משכו נמי כיון שאמר לפדותו במאתים. מוס' צ"ע ק"ג: ב. כי לא אמר לקנות רק שיה בשהו. שם. ג. נוסח' גיטין דף נב. מקשה צ"ח. גבי הקדש כה"ג: אינו יכול לחזור כיון דאיכא מי שפרע בהדיט. ד. ולא קיימי אפי' במי שפרע. ה. כמו פדיון הבן דאין זמנו אלא (משלששים, וקרי ליה לקמן בפירוקו (לד) מ"ע שלא הזמן גרמא. מוס' הל"ה"ש.

תוס' ר"י הוקן

עד שימשוך. המטלטלין ויחזיק בקרקע. משכו. חפץ של הקדש שהגובר מכרה. לפדותו. ליתן המעות. ונתן הכסף. גבי הקדש כתיב שאין אדם קונה מן ההקדש אלא בכסף. משכו במאתים. איכא מאן דמפרש שלא דברי כלום אלא שגמל לגובר בכמה כסף תתן לו זה החפץ ואמר לו הגובר במאתים ועמד ומשכו. אבל אם אמר לו מאתים אתן לך אינו יכול לחזור בו אע"פ שלא משך, דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט. והעיקר דלא אמרינן אמירתו לגבוה וכו' אלא כמה שהוא נתן לגבוה כגון שור זה עולה כדאמרינן כיצד אמירתו לגבוה וכו', אבל מה שהוא אומר ליתן לא שייך במה שהיא אמירתו להדיט אמרינן כמה שהוא תחת ידו שהוא יכול למסור, אבל מה שאינו תחת ידו לא הוי כלום אפילו הקדישו אינו קדוש ומשום הכי אצטרך משכו, דהא אפילו אין המעות בידו נחתיב בהן. משום הכי נקט פדיון במאתים לטברא דילן להודיע שנתן המעות ולטברא אחרתא להודיע שהמעות בירושתו ונתנם, וה"ה אפילו לא נתנם אם הם תחת ידו דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט. ולפירושה קמא דהודיע שהמעות בירושתו ונתנם, הכא נמי אע"ג דקנין הקדש בכסף, לתועלת הקדש נמי אמר דלא קנה משום דמילה שלא זמנה נהגת בין ציוס בין צלילה: **ואידי מנא א"ן ד"א מיחייבה למיפרק נפשה דבתיב תפדה תיפדה.** ואם תאמר מיפוק ליה משום דכתיב כל צבור בניך תפדה ואילו

משכו במאתים ולא הספיק וכו' נותן מאתים מ"ט לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש. וא"ת מיפוק ליה מעטעם דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט וכיון דמשכו במאתים אינו יכול לחזור כו' וי"ל כיון דצטעות היה כמו הכא שלא היה סבור שישתנה השער לא הוי כמסירה להדיט וקשה דאמר צפרק יש נוחלין (צ"ב דף קלג:) גבי דנו של יוסף בן יעזר דאשכח מרגינתא אמרה ליה דציתיה זיל מוכרה לגזר להקדש ולא תשיימא אה דלאמרה לגבוה כמסירה להדיט ולאמאי הא שומא צטעות הוא אם יאמר לתת פחותה משויה וי"ל צדצר שאין שוממו ידועה כגון מרגינתא) גומר דעתו אפי' משויה יומר שהרי כן מוספק שמה שזה פחות א"י י"ל דהתם כששם אותה בפחות משויה לאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט אבל הכא לא נמחין לומר כלל כשמשכו במאתים שכן היה שזה צאומה שעה ולא שייך אמירתו לגבוה כמסירה להדיט. **אמרו הדיוט לאו במי שפרע קאי.** וכיון דהדיט אינו יכול לחזור צו צלל מי שפרע היכא דיהיב לו דמי כמו כן הקדש לא יחזור צו וקשה דאמר פרק הגיזקין (גיטין ד' נב.) דיתמי הרי הן כהקדש ולא מיקנו אלא צכספיים (ט) דקא יהיב דמי ליתמי אפי' וזל אלאין לוקח יכול לחזור צו אייקור יתמי יכלו לחזור בהם שלא יהא כח הדיוט חמור מנכס הקדש ואמאי והא צדידיו נמי איכא צמי שפרע וי"ל דלא דמי דהתם גבי יתמי מדאורייתא דינם כהדיט וא"ל אינם קונים (ט) צלל משיכה אלא שייפו כחמיים כחם (א) לעשות כהקדש שיהו קונים צכסף הילכך צמקוס הפקדס של יתומים אוקימנא (א) דלינא עט"ג דהדיט קאי צמי שפרע כדי שלא יהיה כח הדיוט מרובה משלהן ולא יצואו לדי הפסד ע"י תקנת כחמיים כי לולי התקנה היו חוזרים בהם אפי' קבלו המעות כיון שלא משך אצל הקדש דמדאורייתא הוא דמקני צכספא אצל צבנן תקנו משיכה להרוימן שלא יהא כח הדיוט חמור מנכס הקדש וכיון דהדיט אינו יכול לחזור צו אלא א"כ מקבל עליו ומי שפרע נוקמיה דלינייה צכסף וכל יוכל שפרע לחזור צו כלל בין צכסף להקדש: **אותו ולא אותה.** וא"ת למ"ל קרא מיפוק ליה דמזות עשה שהזמן גרמא הוא שנימול צשמיני ללדתו ונשים פטורות וי"ל כיון דמיום השמיני והלאה אין לה הפסק לאו זמן גרמא הוא (א) וא"ת אכתי מ"ע שהזמן גרמא הוא דאין מלין אלא ציוס כדאיתא צפרק הערל (יבמות דף עב.) וי"ל דאיתא כמ"ד התם דמילה שלא זמנה נהגת בין ציוס בין צלילה: **ואידי מנא א"ן ד"א מיחייבה למיפרק נפשה דבתיב תפדה תיפדה.** ואם תאמר מיפוק ליה משום דכתיב כל צבור בניך תפדה ואלו

עד שימשוך. צבור: ויחזיק. צניות: משכו. חפץ של הקדש מיד הגזר צמנה: ולא הספיק לפדומו. כלומר לתת דמיו לגזר: **נותן מאתים.** כדי אייקר צרשות הקדש אייקר הואיל ולא נתן המעות: לא יהא כח הדיוט כו'. שאם משכו מיד הדיוט ישלם כל מעותיו דקנאו צמשיכה וצרותו הוא דול: פדאו. נתן את המעות: **מתנני' כל מלוה האזר כו'.** צגמ' מפרש לכולה מתנני': שהזמן גרמא. שהזמן גורם (א) לה שצנא: חוץ מכל סיקוף. פלח הרגש: וכל פשחית. פלח זקן: וכל סטמא. דכהניס: **גב' אי נימא דמיחייב צלא למיעזר לאצא.** והכי משמע כל מלות שהזן מלווה על אציו נשים פטורות צתמיה: איש אמו ואציו **וראו הרי לאן נשים.** לנשים הוא אומר: **המטותם (עליו) כל האזר כגון הך דמפרש צבתייתא ללמדו תורה ולמולו ולפדותו צה' סלעים אס צבור הוא ולהשיאו אשה (י) וכולה יליף ואילו מקראי: אף להשיאו צנה. שמה פירוש צספינה ותטבע ויסמכן אס אין יודע לטוט: ליפטוס ס"ד. והלא יש צו ולא למדו כלום: לאינו מלמדו ליפטוס. דכיון לאין לו צאומתו וחסר לתמו ילך צפרשא דרכיס ולקטוס את הצריות: (י) **כאשר צוה אופו.** ולא את שרה: מתייב ציהו. כשיגדל: אשכחן מיד. לאצרהס נאמר כן: אינו אלא לשון זיוון. שיהא מהיר חריו צדצר ונוהג מיד ונוהג לדורות: **תיפדה ספדה כו'.** כלומר קרי ציה (א) תפדה: ואישי **מגלו דלא מיפקדו.** אישי אמו מגין שאינה מלווה לפדות את צנה דכיון דמלוות עשה שלא הזמן גרמא הוא צעי קרא למעוטה: לפדוס אס **עלמו.** כשהוא צבור ולא פדאו אציו: **ואישי מגלן דלא מיחייבה.** נהי דצניה אינו מלווה לפדותה דכתיב צבור בניך דמלא ציהי תפדה נפשה לכשתגדל דלא קרינן ציה תפדה אלמא מלוה אצרה נמי רמיא והן מלוות עשה שאין הזמן גרמא הקם הוה הוא ויהא יגבול אותם הוא לפדות. שלא פדאו אציו: כל**

כיה אמירתו לגבוה שהרי לא אמר שהוא נתן אלא יתן. ואיכא מ"ד אמירתו לגבוה כמסירתו להדיט אמרינן כמה שהוא תחת ידו שהוא יכול למסור, אבל מה שאינו תחת ידו לא הוי כלום אפילו הקדישו אינו קדוש ומשום הכי אצטרך משכו, דהא אפילו אין המעות בידו נחתיב בהן. משום הכי נקט פדיון במאתים לטברא דילן להודיע שנתן המעות ולטברא אחרתא להודיע שהמעות בירושתו ונתנם, וה"ה אפילו לא נתנם אם הם תחת ידו דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט. ולפירושה קמא דהודיע שהמעות בירושתו ונתנם, הכא נמי אע"ג דקנין הקדש בכסף, לתועלת הקדש נמי אמר דלא קנה משום דמילה שלא זמנה נהגת בין ציוס בין צלילה: **ואידי מנא א"ן ד"א מיחייבה למיפרק נפשה דבתיב תפדה תיפדה.** ואם תאמר מיפוק ליה משום דכתיב כל צבור בניך תפדה ואלו

מיום ש"פא נקט ליה כשהוקדש דדוקא כשתנן מעות אין הגובר חזר אבל לא נתן מעות חזר. הכא נמי נימא. דהא לעיל אע"ג דאין קנין הקדש במשיכה אמרינן לתועלת הקדש דקנה, והמדיט נמי קנה כל כך שאם רוצה לחזור יקבל עליו מי שפרע. אבל לאו לחומרא דכל היכא דאיכא מי שפרע להדיט לא יחזור בו גובר, דנתן בשקלים פ"ד ומתניא בפרק הזהב (ב"מ נו, ב) המקבל עליו לטפח סלותו מר' שאין בסלע ועמדו שלש שאין בסלע יספק מארבע קבל עליו לטפח ג' שאין בסלע והוללו ועמדו מארבע נותן שיש הקדש על העליונה, ואע"ג דבהדיט איכא מי שפרע אם יחזור בו הלווקח. והו ראיא דבבא קמייתא דאמרינן קנה דוקא כשלא הוול אבל אם הוול חזר בו הגובר ואינו מקבל עליו מי שפרע שיהא כח הקדש מנכס הדיוט, אבל כשקנה הדיוט מגובר נתן כסף אע"פ שהוקדש קנה שהתורה אמרה שיקנה ההקדש בכסף. נשים פטורות. וכי הבת פטורה מכבוד אב ואם. נשים. שהוהיה הבן והבת. ותינא. תנן במתני' מה ששנו בבביתא. לטפות. שמתוך שאין לו אומנות (גורם לן) להיות מלטסט את הבירות. לכס. רבים משמע והיינו ב"ד. אשר לא ימול ונכרתה. אלא הוא מצווה. תפדה. קרי ביה תפדה ולא מתייבא לפדות את בנה דלא מפקדא בפרקנה דידה.

מוסף רש"י

מאי טעמא ונתן הכסף וקם לו. אין הקדש נקנה צמשיכה דכתיב ציה וקס משימת כסף ערפק עליו וקס לו ואין עטר וזוקק קוין קרקעמיו על אציו משיכה את המטלטלין (קטן נד.) שהזמן גרמא. דלינא שמהל ללא מתייב צה (קטן נד.). וכל מלוה לא תעשה וכו' ואחד הנשים חייבים. דהשוא הכתוב אשה לאש לכל עושין צמטורה (ברכות כ.). דמחייב ברא למיעבד לאבא. כגון כבוד ומולא (קטן נז.). שזה מצווה על אציו וזה מצוות בנו עליו. מלות פיימוה על זה היה על אציו שמה מלוות בני עליו (בבביות סס.).

מוסף רש"י

מאי טעמא ונתן הכסף וקם לו. אין הקדש נקנה צמשיכה דכתיב ציה וקס משימת כסף ערפק עליו וקס לו ואין עטר וזוקק קוין קרקעמיו על אציו משיכה את המטלטלין (קטן נד.) שהזמן גרמא. דלינא שמהל ללא מתייב צה (קטן נד.). וכל מלוה לא תעשה וכו' ואחד הנשים חייבים. דהשוא הכתוב אשה לאש לכל עושין צמטורה (ברכות כ.). דמחייב ברא למיעבד לאבא. כגון כבוד ומולא (קטן נז.). שזה מצווה על אציו וזה מצוות בנו עליו. מלות פיימוה על זה היה על אציו שמה מלוות בני עליו (בבביות סס.).

מוסף רש"י

מאי טעמא ונתן הכסף וקם לו. אין הקדש נקנה צמשיכה דכתיב ציה וקס משימת כסף ערפק עליו וקס לו ואין עטר וזוקק קוין קרקעמיו על אציו משיכה את המטלטלין (קטן נד.) שהזמן גרמא. דלינא שמהל ללא מתייב צה (קטן נד.). וכל מלוה לא תעשה וכו' ואחד הנשים חייבים. דהשוא הכתוב אשה לאש לכל עושין צמטורה (ברכות כ.). דמחייב ברא למיעבד לאבא. כגון כבוד ומולא (קטן נז.). שזה מצווה על אציו וזה מצוות בנו עליו. מלות פיימוה על זה היה על אציו שמה מלוות בני עליו (בבביות סס.).